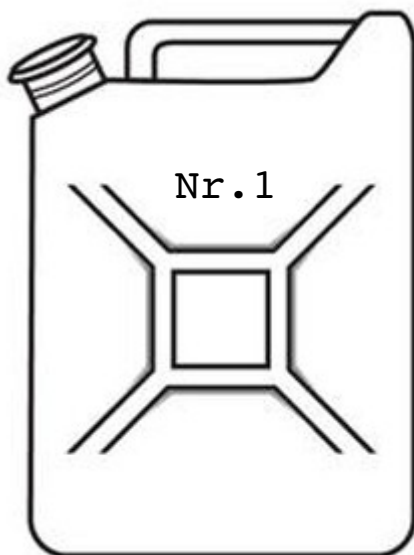

BRÆNDSTOF

August – Oktober

2015

- 3: Uden Mål – Zo d'Axa (1895)
- 5: Teknologi og Klassekamp – Wolfi Landstreicher* (2006)
- 10: Utøjlet Frihed – Enzo Martucci
- 15: Ord, Rettigheder og Politiet – Massimo Passamani*
- 20: Hvad Vil Individualister? – Reveil De L'Esclave (1920)
- 22: Ikonoklaster, Fremad! – Renzo Novatore (1920)

* *
*

Disse tekster er interessante fordi de fremhæver individet som det grundlæggende element i anarkismen og fordi de blasfemisk og uforfærdet angriber al moral og alle begrænsninger. De påpeger at individet kæmper for sin egen skyld og at al venten kun forlænger slavetilstanden. Oprøret er her og nu for den som gør sit liv til sit eget. Det er ideer som vi gerne vil (gen)introducere i den danske anarkistiske debat og praksis.

Det morer os at oversætte dem og det morer os at provokere de sociale og populistiske anarkister som er så bange for oprørske, kætterske og sprængfarlige ideer.

Besøg hjemmesiden for flere oversættelser og pamfletter som er lige til at skrive ud: **www.benzinpaabalet.noblogs.org**

* Oversat af Tjære og Fjer, bearbejdet af BPB

Uden Mål

Zo d'Axa

"Et øjeblik," siger folk, "hvad er deres mål?"

Og den velvillige spørgende undertrykker et spjæt da han bliver opmærksom på at der er unge mennesker som afviser det nuværende samfunds sædvaner, love og krav og dog ikke erklærer et program.

"Hvad håber de på?"

Hvis i det mindste disse nej-sigere uden trosbekendelse havde som undskyldning at være fanatikere. Og nej, tro ønsker ikke længere at være blind. De diskuterer, de begår fejltrin, de søger. En ynkværdig taktik! Disse forløbere i den sociale kamp, disse flagløse, er så afvigende at de ikke engang erklærer at have formelen på universalmiddelet, det eneste ene! Mangin havde mere forstand...

"Og jeg spørger dig: hvad søger de for sig selv?"

Lad os ikke engang snakke om det. De søger ikke mandater, embeder eller delegationer af nogen slags. De er ikke kandidater. Hvad så? Få mig ikke til at le. De holdes i passende foragt, en foragt som er blandet med medlidenhed.

Jeg med lider af denne undervurdering.

Der er nogle få af os som føler at vi næsten kan få et glimt af fremtidens sandheder.

Der er intet som knytter os til fortiden, men fremtiden er endnu ikke tydelig.

Og på den måde fortsætter vi, lige så misforståede som fremmede, og det er både her og der og allevegne at vi er fremmede.

Hvorfor?

Fordi vi ikke vil recitere nye Katekismer, og særligt ikke vil lade som om vi tror på doktriners ufejlbarlighed.

Vi skulle besidde en afskyelig form for selvtilfredshed for at optage et sæt teorier uden forbehold. Så selvglade er vi ikke. Der har ikke været nogen Åbenbaring. Vi beholder vores entusiasmes jomfruelighed for en lidenskab. Kommer den?

Og selv hvis den afgørende tid flyer os er vi ikke tilbageholdene med vores arbejde. Vores æra er forandringens og det frie menneske har sin rolle at spille.

Det autoritære samfund frastøder os og vi forbereder os på at eksperimentere med et libertært samfund.

Usikre på resultaterne længes vi ikke desto mindre efter forsøget, forandringen.

I stedet for at stagnere i denne aldrende verden hvor luften er tung og ruinerne smuldrer som ville de begrave os, iler vi til den endelige ødelæggelse.

At gøre så er at fremskynde en Renæssance.

Teknologi og Klassekamp

Wolfi Landstreicher

Den teknologiske udvikling indenfor de seneste 60 år – atomindustrien, kybernetik og relateret informationsteknik, bioteknologi og genmanipulation – har skabt fundamentale forandringer i det sociale landskab. Metoderne til udnyttelse og dominans har forandret sig, og af den grund er de gamle forestillinger om klassestrukturens og klassekampens natur ikke længere tilstrækkelige når det gælder om at forstå vores nuværende situation. Marxisternes og syndikalisternes arbejderisme kan ikke længere tænkes at have noget brugbart at byde på indenfor udviklingen af en revolutionær praksis. Men fuldstændigt at afvise konceptet om klasse er heller ikke nogen brugbar tilgang til denne situation, for ved at gøre det mister man et vigtigt redskab til at forstå den nuværende virkelighed og til at angribe den.

Ikke alene fortsætter udnyttelsen, men den er blevet stærkt intensiveret med sit afsæt i den nye teknologi. Kybernetik har gjort det muligt at decentralisere produktionen, at sprede små produktionsenheder udover det sociale landskab. Automatisering har drastisk reduceret antallet af arbejdere som er nødvendige for produktionsprocesserne. Desuden skaber kybernetik metoder til at skrabe profit sammen uden egentligt at producere noget, og gør det derfor muligt for kapitalen at udvide sig med et minimum af penge

brugt på arbejdskraft.

Den nye teknologi kræver endvidere en specialiseret viden som er utilgængelig for de fleste. Denne viden er blevet den herskende klasses egentlige rigdom i den nuværende æra. Under det gamle industrielle system kunne klassekampen ses som arbejdernes og ejernes kamp om produktionsmidlerne. Det giver ikke længere mening. Efterhånden som den nye teknologi avancerer bliver de udnyttede skubbet ud i mere og mere prekære situationer. Den gammeldags livslange fabriksstilling er blevet erstattet af dagleje, jobs indenfor servicesektoren, midlertidigt arbejde, arbejdsløshed, det sorte marked, illegalitet, hjemløshed og fængsel. Denne usikkerhed garanterer at muren, skabt med den nye teknologi, imellem udnyttede og de udnyttede, forbliver uigennemtrængelig.

Men det er selve essensen af teknologien som holder den uden for de udnyttedes rækkevidde. Den tidligere industrielle udvikling havde som sit primære fokus at opfinde teknikker for masseproduktion af standardiserede varer med lav omkostning og høj profit. Den nye teknologiske udvikling sigter ikke så meget imod produktion af forbrugsgoder som den sigter imod en mere og mere dybgående og udvidet social kontrol og befrielsen af profit fra produktion. Atomindustrien kræver ikke alene specialiseret viden, men også et højt sikkerhedsniveau, hvilket placerer dens udvikling sikkert under statens kontrol og leder til en militær strukturering som er helt i trit med teknologiens ekstreme nytte for militæret. Kybernetisk teknologisk evne til bearbejde, arkivere, samle og sende information i næsten

samme sekund, tjener statens behov for at dokumentere sine undersøgtter såvel som behovet for at forvandle undersøgtternes reelle viden til stumper af information – data – hvilket reducerer de udnyttedes reelle mulighed for at forstå deres situation. Bioteknologi giver staten og kapitalen kontrol over livets mest fundamentale processer – hvilket giver dem mulighed for at bestemme hvilke slags planter, dyr og – med tiden – mennesker der har lov til at eksistere.

Fordi disse teknologier kræver specialiseret viden, og er blevet udviklet med det formål at forøge magthavernes kontrol over resten af menneskeheden, selv vores dagligdag, kan den udnyttede klasse bedst forstås som værende dem som er ekskluderet fra denne viden og derfor fra deltagelse i magtens funktioner. Overklassen udgøres dermed af dem som inkluderes i magtens funktioner og den egentlige brug af den specialiserede viden om teknologierne. Dette er selvfølgelig en igangværende proces, og grænsen mellem inkluderede og ekskluderede kan i nogle tilfælde virke udvisket da et stigende antal mennesker proletariseres – altså mister den magt over sine liv som de måske tidligere har haft.

Det er vigtigt at påpege at på trods af at disse nye teknologier har som formål at øge magthavernes kontrol over de ekskluderede og over jordens materielle rigdom, er de i sig selv udenfor noget enkelt menneskes kontrol. Deres uoverskuelighed og den specialisering som de kræver, kombineret med materialernes uforudsigelighed – atomiske og subatomiske partikler, lysstråler, gener, kromosomer, etc. - garanterer at ingen enkeltpersoner er i stand til at forstå hvordan de

fungerer i sin helhed. Dette føjer et teknologisk aspekt til den allerede eksisterende økonomiske usikkerhed som de fleste af os lider under. Men denne trussel om en mulig teknologisk katastrofe uden for nogens kontrol tjener også magtens kontrol over de udnyttede – frygten for flere Tjernobyler, genmanipulerede monstre eller undslupne laboratorium-skabte sygdomme og lignende, får folk til at acceptere de såkaldte eksperteres herredømme, selvom de igen og igen har bevist sine begrænsninger. Og staten – som igennem militæret er ansvarlig for hver og en af disse teknologier – er i stand til at præsentere sig som den kontrolinstans som holder multinationale firmaers ”misbrug” af teknologierne i skak. Så denne lurende, monstrøse, ukontrollable og ødelæggende kraft tjener på udmærket vis magthaverne i at vedligeholde deres kontrol over resten af befolkningen. Og hvilken grund har de til at bekymre sig over mulige katastrofer, siden deres formue og magt med sikkerhed har forsørgt dem med planer for deres egen beskyttelse?

På den måde underminerer den nye teknologi, og de nye vilkår for ekskludering og usikkerhed som den påtvinger de udnyttede, den gamle drøm om ekspropriering af produktionsmidlerne. Denne teknologi – både kontrollerende og ude af kontrol – kan ikke tjene noget i sandhed menneskeligt formål, og har ingen plads i udviklingen af en verden af individer frie til at forme deres liv som de vil. Altså er marxisternes og syndikalisternes illusoriske utopier ikke længere til nogen nytte for os. Men var de nogensinde det? Den nyeste teknologiske udvikling er centreret specifikt om kontrol, men al

industriell udvikling har taget hensyn til nødvendigheden af at kontrollere de udnyttede. Fabrikker udvikledes for at samle arbejderne under samme tag så deres aktiviteter bedre kunne reguleres; samlebåndet mekaniserede denne regulering; hvert eneste nye teknologiske fremskridt indenfor fabrikken bragte arbejderens tid og bevægelser under yderligere kontrol. På den måde har ideen om at arbejdere kunne befri sig selv ved at overtage produktionsmidlerne altid været en vrangforestilling. Det var en forståelig vrangforestilling da teknologiske processer havde produktionen af goder som det primære mål. Nu, da deres primære mål så åbenlyst er social kontrol, burde vor kamps egentlige natur være lige så åbenlys: ødelæggelsen af alle kontrolsystemer – staten, kapitalen og deres teknologiske system, enden på vores proletariserede vilkår og skabelsen af os selv som frie individer istand til selv at bestemme hvordan vi vil leve. Imod denne teknologi er vores bedste våben det som de udnyttede har brugt siden den industrielle æras begyndelse: **sabotage**

Utøjlet Frihed

Enzo Martucci

Stirner og Nietzsche havde uden tvivl ret. Det er ikke sandt at min frihed slutter der hvor andres begynder. Det ligger i min friheds natur at den slutter der hvor min styrke tager slut. Hvis det frastøder mig at angribe andre mennesker eller hvis jeg finder det i modsætning til mine interesser at gøre det, så undgår jeg konflikt. Men hvis jeg tilskyndet af et instinkt, en følelse eller et behov langer ud efter mine medmennesker og møder ingen eller svag modstand, så bliver jeg den dominerende, overmennesket. Hvis i stedet de andre gør ihærdig modstand og slår igen, så er jeg tvunget til at stoppe op og komme frem til en løsning. Medmindre jeg finder det passende at betale med mit liv for en umiddelbar tilfredsstillelse.

Det er ubrugeligt at fortælle folk om forsagelse, moral, pligt og ærlighed. Det er dumt at ville forpligtige dem, i kristendommens eller menneskehedens navn, til ikke at træde hinanden over tæerne. I stedet fortæller man hver af dem: ”Du er stærk. Hærd din vilje. Kompenser med alle midler for dine mangler. Beskyt din frihed. Forsvar den imod enhver som vil undertrykke dig.”

Og hvis hvert eneste menneske ville følge dette råd, så ville tyranni blive umuligt. Jeg vil til og med modsætte mig den som er stærkere end jeg selv. Hvis jeg ikke kan klare det alene så søger jeg mine venners hjælp. Hvis min styrke mangler så erstatter jeg den med

snuhed. Ligevægt vil opstå spontant af kontrasten.

I virkeligheden er den eneste årsag til samfundets ulighed præcis den flokmentalitet som holder slaver nedbøjede og opgivende under herskerens pisk.

”Menneskelivet er helligt. Jeg kan ikke tage hverken mit eget eller andres. Altså må jeg respektere min fjendes liv som undertrykker mig og forårsager mig en grusom og vedvarende smerte. Jeg kan ikke tage livet af min stakkels broder som plages af en uhelbredelig sygdom som giver ham forfærdelige pinsler, for at forkorte hans lidelser. Jeg kan ikke engang frigøre mig selv, ved selvmord, fra en eksistens som føles som en byrde.”

Hvorfor?

”Fordi,” siger de kristne, ”livet ikke er vores eget. Det er givet os af Gud og kun han kan tage det fra os.”

Godt nok. Men når Gud giver os livet så tilhører det os. Som Thomas Aquinas gør os opmærksomme på, så overdrager Guds tanke selve eksistensen, den objektive virkelighed, til den som tænker. Derfor, når Gud tænker på at give liv til mennesket, og ved at tænke det giver det til ham, bliver dette liv menneskeligt, det vil sige vores eksklusive egendom. Altså kan vi tage det fra hinanden eller hvem som helst kan ødelægge det selv.

Emile Armand frigør individet fra staten men underordner det desto strengere samfundet. Ifølge ham kan jeg faktisk ikke ophæve den sociale kontrakt når jeg ønsker det, men er nødt til at modtage mine fællers tilladelse for at frigøre mig fra fællesskabets forbindelser. Hvis

de andre ikke giver mig tilladelse så skal jeg blive hos dem, selv hvis det skader eller krænker mig. Eller, hvis jeg alligevel bryder pagten på egen hånd, så udsætter jeg mig for mine tidligere kammeraters gengældelse og hævn. Mere socialitært¹ og man falder død om. Men dette er en socialitarisme som hører hjemme i Spartas kaserner. Hvad! Er jeg ikke min egen herre? Bare fordi jeg i går, under indflydelse af bestemte følelser og behov, ønskede at forenes, kan jeg ikke i dag, når jeg har andre følelser og behov, forlade vores forbund. På den måde må jeg forblive lænket til gårsdagens lidenskab. Fordi jeg i går ønskede noget kan jeg ikke i dag ønske noget andet. Men så er jeg en slave, berøvet spontanitet og afhængig af mine fællers samtykke.

Ifølge Armand kan jeg ikke bryde mine forbindelser fordi jeg bør bekymre mig om den sorg og skade som jeg volder andre hvis jeg fratager dem min person. Men de andre bekymrer sig ikke om den sorg og skade som de påfører mig ved at tvinge mig til at blive i deres selskab når jeg ønsker at forlade dem. Altså savnes der gensidighed. Hvis jeg ønsker at forlade vores forbund, så gør jeg det når jeg selv vælger det, så meget desto mere hvis jeg, når vi dannede vores fællesskab, kommunikerede til kammeraterne at jeg fastholder min frihed til at forlade dem når jeg vil. Ved at gøre så nægter man ikke at nogle samfund kan være langlivede. Men i så fald er det en fælles følelse eller interesse som vedligeholder sammenslutningen. Ikke, som Armand ville synes om, et etisk påbud.

Alle moralister fra kristne til anarkister (?) insisterer på at vi

¹ jvf. med autoritær, libertær, etc. (overs.)

skelner mellem frihed, funderet på ansvar, og tøjlesløshed, funderet på luner og instinkter. Nu er det bedst at vi får det på det rene. Frihed, som i alle dens udtryk altid er kontrolleret, tøjlet og ledt af fornuft, er ikke frihed. Fordi den savner spontanitet. Altså, den savner liv.

Hvad er mit mål? At ødelægge autoriteterne, at afskaffe staten, at etablere frihed for alle til at leve ifølge sin natur som de forstår og begærer den. Er det et skræmmende mål, fine herrer? Godt nok, det kan jeg ikke gøre noget ved. Som Renzo Novatore er jeg hinsides alle autoriteter.

Når ingen kommanderer mig gør jeg hvad jeg vil. Jeg overgiver mig til min spontanitet eller jeg modsætter mig den. Jeg følger mine instinkter eller jeg tøjler dem med fornuft, afhængigt af tidspunktet og hvad som er stærkest i mig.

Kort sagt er mit liv varieret og intenst fordi jeg ikke er afhængig af nogen forskrifter.

Alle slags moralister hævder i stedet det modsatte. De kræver at livet altid tilpasses en eneste norm for adfærd som gør det ensformigt og farveløst. De vil at mennesker altid skal udføre bestemte handlinger og afholde sig fra alle andre.

”Du skal ved alle tilfælde praktisere kærlighed, tilgivelse, forsagelse af verdslige goder og ydmyghed. Ellers er du fordømt,” siger evangelierne.

”Du skal, i hvert øjeblik, besejre egoisme og være uselvisk. Ellers vil du forblive i absurditet og sorg,” udpeger Kant.

”Du skal altid modstå instinkt og appetit og vise dig som balanceret,

betænksom og klog ved enhver lejlighed. Hvis ikke, stempler vi dig med vanære og behandler dig som en tyrant,” dømmer Armand.

Kort sagt så ønsker de alle at pålægge os regler som lemlæster livet og forvandler mennesker til identiske marionetter som bestandigt tænker og handler på samme måde. Og det sker fordi vi er omringet af præster: kirkens præster og præster som modsætter sig den, troende og ateistiske Tartuffer. Og alle hævder de at katekisere os, lede os, kontrollere os, tøjle os og tilbyder os et løfte om jordisk eller overnaturlig straf og belønning. Men det er på høje tid for det frie menneske at rejse sig: den som ved hvordan man overvinder alle præster og alt præsteagtigt, alle love og religioner, forskrifter og moral. Og som ved hvordan man går endnu videre. Endnu længere ud.

Ord, Rettigheder og Politiet

Massimo Passamani

Retten til ytringsfrihed er en løgn. For det første fordi den er en rettighed, og som sådan kan den kun forstærke magten hos dem der har autoritet til at bevillige eller anerkende den (hvilket er det samme). For det andet fordi den bliver sat i kraft når muligheden for at føre en *samtale*, at sige noget til nogen som er i stand til at forstå, ikke længere eksisterer. Med andre ord opstår den *bagefter*, når den tilstand som den prøver at beskytte allerede er undertrykt. For det tredje fordi den er separeret fra den praktiske mulighed for handling, og derfor kun er en abstraktion som tjener andre abstraktioner. Frataget den ilt som kun relationer og konfrontationer, og dermed kommunikation og eksperimenter, sikrer dem, forbliver ideer kraftesløse, gispende efter luft på kysten af meninger som snakker om alt og intet ændrer. Jeg vil gerne udtrykke nogle tanker om dette sidste aspekt.

Ved at vise sin evne til at tolerere ord (med et par undtagelser når det gælder den undergravende slags), har den demokratiske magt skabt en "fri" zone hvor den kan skjule sit ansvar ved at forvandle det til holdninger. Hvad er det for eksempel en politiker gør? Han taler. Selvfølgelig udnytter, undertrykker og dræber han. Men det er ikke ham med fingeren på aftrækkeren. Det er ikke ham der tvinger dig til at behøve penge for at overleve. Det er ikke ham der smider dig ned fra stilladset. Det er ikke engang ham der skaber den dobbeltlås der

låser alle dine oprørske handlinger inde. Når han dukker op diskuterer han blot, svarer høfligt på spørgsmål, smiler ad kritik, tilføjer, afviser og forsikrer. Det er næsten som om at ved at tale bedre end ham (hvilket er nemt), komme med bedre begrundelser (hvilket er endnu nemmere) og undergrave hans defensive argumenter, kunne vores ide om frihed måske sejre. Og hvad med journalister? Kunne nogen måske finde på at skyde en anden bare fordi hun havde andre ideer end os? Lige et øjeblik. Han forsvarer en krigshandling, lovpriser en *carabinieri* aktion der vil sende flere dusin nordafrikanere hjem, beder en dommer give den maksimale straf, overbeviser vores politiske venner (eller bliver overbevist af dem) om at 35 års arbejde ikke er så forfærdeligt meget, forklarer os at grunden til en nylig økologisk katastrofe var manglen på love, angriber en korrump industrialist for at undgå at fortælle os at de alle sammen er det, får os til at bekymre os om en forfalsket madvare (uden nogensinde at fortælle os hvilken af dem der ikke er det) og alt sammen for ikke at nævne grundene til nye oprør i Kina, Palæstina eller et italiensk fængsel. Kort sagt, hun leger med adjektiver på bekostning af menneskeliv. Og hvad så? Er der nogen som vil lægge ansvaret for alt hvad der foregår i verden over på en der fabrikkerer stavelser? Det er nødvendigt at vi lader det gå ud over dem som handler, ikke dem som taler. Fint. Men hvem *handler*? Det ved vi ikke, vi ser det ikke, og når han dukker op tæller han ikke for noget. Så det er virkeligt sandt, som de revolutionære altid har sagt, at de sociale forhold er årsag til undertrykkelsen. Fantastisk. Men der er noget galt når magthaverne selv siger dette. Ved at gøre det

gemmer de deres ansvar i den almindelige uansvarlighed. Der er noget galt når alle er tvunget til at handle uden at tage højde for konsekvenserne (hvem kunne forudsige eller overhovedet erkende dem i en så *kompleks* verden?), med frihed som alibi. Og år efter år skaber disse konsekvenser en overflod af nye årsager.

Hvis bureaukrati og administration – Ingens magt – er regerende, hvis slaven ikke længere kan se hvem der befaler hende, så har tyranniet næsten fuldendt sig selv. Selv et af de bedste forsvarsvåben – at behandle skurkene der ”taler” ligesom man behandler skurkene der ”handler” – lader til at være blevet sløvet. Retten til ytringsfrihed. Men hvem kan argumentere for at det at ”handle” er lastet med mere ansvar end for eksempel det at skrive? Hvorfor fordømme den der, blændet af sine egne fantomer, pludselig dræber en prostitueret eller transseksuel, og frikende den der i sit biblioteks rolige indelukke henviser til historien for at *med ord* retfærdiggøre en militær aggression mod en kategori af fjender af faderlandet og demokratiet? Hvorfor ønske at bruge magt mod den der angriber immigranter samtidig med at man nøjes med at ”kraftigt fordømme” enhver der *med ord* bidrager med kulturelle, sociale og endda økonomiske begrundelser for angrebene?

Var Eluard så forskellig fra de stalinistiske mordere hvis lovprisninger han sang i digte – det vil sige med elegante ord der ikke bare blev sagt, men blev sagt med passende form og rytme? Og den udbyttede person der snakker som en racist fordi han er bange for at miste ikke bare sit job, men også den *sikkerhed* som udnyttelsen giver

ham? Og udbytterer som giver og tager denne sikkerhed fra magtens højder, og taler om antiracisme? Og den der skriver for den der taler (f. eks. en der skriver taler for en statsmand), bør han føle sig *dobbelt* så sikker? Og hvad med den som taler *efter* at at have handlet?

Personligt anerkender jeg en persons *ret* til at støtte tyranni med ord i samme grad som jeg anerkender *retten* til at tyrannisere. Jeg placerer journalister der forsvarer statsterrorisme og bliver ramt af en kugle på samme niveau som pansere eller fascister der bliver dræbt. Det er den risiko de tager. Enhver der skriver eller taler som en slyngel er en slyngel, så meget desto mere siden deres kulturelle midler til at forstå hvor forkasteligt det er at hylde herskeren er bedre end andres. Jeg giver ikke nedslag i prisen når det kommer til udtalelser fra en udbyttet person. Og jeg ændrer ikke min holdning om en udbytter, ligegyldigt hvad han siger.

Og anarkister? Her begynder det at blive smertefuldt. For at komme med et eksempel: En repræsentant fra et venstrefløjparti blev inviteret til et anarkistisk initiativ. Hvorfor blev han inviteret? Alene det fortjener at blive diskuteret. Men nu er han der alligevel, han tager mikrofonen og taler. Der er nogen der er uenig og ikke vil tillade ham at tale. Det er simpelt, denne "nogen" er en fascist. Han accepterer ikke konfrontation – han har ingen begrundelser. Ytringsfriheden er hellig for anarkister. Vent et øjeblik. Denne "nogen" er mig. Jeg mangler ikke begrundelser (få behøves), men det kommer ikke sagen ved. Hvis partirepræsentanten havde været der for at snakke om anarkiets overvældende skønhed havde det ikke gjort nogen forskel.

På samme måde havde det ikke gjort nogen forskel hvis han havde hjulpet med at organisere mødet uden at skulle være taler. Det han siger i øjeblikket er ikke problematisk, men det er de ting som han gør med ord og siger med handling. Det er ham som er problematisk. Jeg er stadig af den overbevisning at dem som magten tolererer, ikke bør tolereres ved vores initiativer. Når det kommer til konfrontation vil jeg, fremfor at gå i dialog, *fornærme dem efter fortjeneste*. Og hvis Prodi¹, eller endda Agnelli², dukkede op for at tale og nogen hoppede på dem, ville det så betyde at Kapitalen har bedre begrundelser end den undergravende virksomhed? Ville denne person også være en fascist hvis hun ikke ventede på at de havde talt ud før hun angreb dem? Det er den sædvanlige overdrivelse, alle ved at de er forbrydere. Så ytringsfriheden er ikke for alle (inkluderet fascist), men kun for dem med *acceptable* tilbøjeligheder (en Parlato f.eks.)? Det er tydeligt at der er noget andet på spil. Faktisk bliver partirepræsentanten ikke engang angrebet med ord (med begrundelser). De har konferencer sammen, han bliver bedt om at skrive forordet til en eller anden bog, han marcherer i nærheden i demonstrationerne. Foran går politiet (dem der bruger få ord) som vores venstreorienterede ven forsvarer i sine avisklummer eller i en mødesal i parlamentet.

Så, nu tror jeg at jeg genkender den på familie billedet. Den er lige i midten, ytringsfriheden.

1 Italiens tidligere premierminister (overs.)

2 Italiens rigeste mand (overs.)

Hvad Vil Individualister?

Reveil De L'Esclave

Individualist! Er et misforstået navn...

Man foretrækker næsten altid at forestille sig individualisten som et monster af egoisme og ondsindethed; at han er i besiddelse af alle fejl og mangler; at han ikke tænker på andet end sin personlige tilfredsstillelse og er parat til at til at udslutte hele verden for at leve bedre.

Dette er ikke bare forkert, det er også dumt.

Pointen er, at hvis individualisten ville undertrykke og udnytte sine medmennesker så ville han ikke opmuntre dem til oprør. Er brugen af pompøse og tomme ord ikke det bedste middel til at garantere underkastelse?

Når vi siger til individet: **vær dig selv, tænk selv, lev for din egen skyld**, lad dig ikke narre, røves og massakreres af eller for andre, så er vi langt fra at ville bedrage dem som lytter til os, tværtimod så viser vi dem det eneste middel til aldrig at blive bedraget af nogensomhelst.

Vi vil ikke tyranniseres, men vi ønsker heller ikke at være tyranner.

Vi er imod alle partier fordi hvert eneste af dem tjener en håndfuld intrigemageres privilegier og interesser.

Vi er imod alle evangelier og trosbekendelser fordi de voldtager intelligensen og får viljen til at hensygne.

Vi er for fri udforskning, selvstændig kritik og individuelt initiativ.

Samtidig afviser vi den patriotiske løgn, religiøst svindel, resignation til kapitalismen, socialistisk ensretning og den kommunistiske kimær.

Kun individet tæller. Han alene føler, pulserer, lider. Alt andet er underordnet ham.

Samfundet er altid individets fjende. Vi gør oprør imod moralsk og materielt slaveri, imod vanen, den offentlige menings tåbelige "alle andre gør det". Vi vil leve, elske og arbejde på en måde som er vore egen og som tilfredsstillende os, uden at være afhængige af nogen, og det har vi ret til fordi vi ikke forstyrrer vores nabos smag og forhåbninger.

Individualisten ønsker ikke at leve som et dyr i bourgeoisie's lande. Frankrig og Tyskland er intet for ham.

Han vil ikke anvende sin energi til at berige en chef.

Han vil ikke forsvinde i den kommunistiske hjord og blive fængslet på grund af "det proletariske diktatur" ærgrelser.

Alle diktaturer oprører os!

Vi er for individets totale frihed, fordi der ikke er nogen glæde i underkastelse.

Det er derfor vi kæmper.

Borgeren, uforskammet parasit og vulgær besidder, frastøder os.

Men arbejderen vækker også vores afsky for han er ikke anderledes end borgeren. Og ofte, hvis han har succes, er han endnu grådigere.

Vi sætter ikke vores lid til stemmeboksens hån, ej heller regner vi med den uvidende masses store revolution.

Det er med lærdom og individuel handling som vi vil transformere det sociale miljø og frigøre vores liv så meget som muligt.

Hvis du vil være et menneske og leve bevidst, så forlad alle partier og sekter, frigør dig selv, undervis dig selv, reager med al din styrke imod dumhed, uden at vente på nogens ordre. Sæt dine handlinger i overensstemmelse med dine ideer: det er kendetegnet på den libertære individualist og rebel.

* *

*

Ikonoklaster, Fremad!

Renzo Novatore

Historie, materialisme, monisme, positivisme og alle denne verdens ismer er gamle og rustne redskaber som jeg ikke længere behøver eller bekymrer mig om. Mit princip er livet og mit mål er døden. Jeg ønsker at leve mit liv inderligt og omfavne min død tragisk.

Du venter på revolutionen? Lad det være så! Min egen begyndte for længe siden! Når du er klar (Gud, hvilken endeløs venten!) har jeg ikke noget imod at følges med dig et stykke tid. Men når du standser, så fortsætter jeg på min vej imod den vældige og ædle erobring af

intetheden!

Ethvert samfund som i bygger vil have sine grænser. Og uden for ethvert samfunds grænser vil der vandre ustyrlige og heroiske vagabonder med sine vilde og jomfruelige tanker – de som ikke kan leve uden altid at planlægge nye og skrækkelige udbrud af oprør! Jeg skal være iblandt dem!

Og efter mig, som før mig, vil der være dem som siger til sine kammerater: "Så stol på jer selv frem for på jeres guder og idoler. Find det som er gemt i jer og bring det frem i lyset; vis jer selv!"

Fordi enhver person, som søgende sit eget inderste udvinder det som på mystisk vis gemtes derinde, er en skygge som formørker hvilket som helst samfund som kan eksistere under solen!

Alle samfund skælver når det hånlige aristokrati af vagabonder, utilnærmelige, unikke enere, herskere over idealet og erobrere af intetheden beslutsomt rykker frem. Så, kom nu, ikonoklaster, fremad!

Den ildevarslende himmel vokser sig allerede mørk og stille!

Ethvert samfund som i bygger vil have sine grænser. Og uden for ethvert samfunds grænser vil der vandre ustyrlige og heroiske vagabonder med sine vilde og jomfruelige tanker – de som ikke kan leve uden altid at planlægge nye og skrækkelige udbrud af oprør! Jeg skal være iblandt dem!

Benzin på Bålet 2015
benzinpaabalet.noblogs.org
benzinpaabalet@riseup.net